

Όταν τὰ ἀποτελειώσω, ἀπομένει ἀσθενής τις σύνδεσμος καὶ προτίμησις.

Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν μητέρα. Ὁ ἀνὴρ εἶναι προωρισμένος νὰ ὑπηρετῇ τοὺς ἀνθρώπους διὰ ποικίλης ἐργασίας καὶ ἀγαπᾷ ταύτην τὴν ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον ἐκτελεῖ ταύτην. Ἡ γυνὴ εἶναι προωρισμένη νὰ ὑπηρετῇ τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν τέκνων της καὶ δὲν δύναται νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὰ τέκνα της ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἐνεργεῖ ἐπ' αὐτῶν, μέχρι τοῦ 3ου, 7ου, 10ου ἔτους.

Γενικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ εἶναι τελείως ἴσοι, παρὰ τὴν διαφορὰν τῶν μέσων τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας. Ἡ ἰσότης ἐγκτείνεται εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ μία ὑπηρεσία εἶναι τόσον σπουδαία ὅσον καὶ ἡ ἑτέρα, ὅτι ἡ μία δὲν ἐννοεῖται ἄνευ τῆς ἄλλης, ὅτι ἡ μία περιλαμβάνει τὴν ἄλλην καὶ ὅτι διὰ τὴν πραγματικὴν ὑπηρεσίαν, τόσον εἰς τὸν ἄνδρα ὅσον καὶ εἰς τὴν γυναῖκα, εἶναι ὁμοίως ἀπαραίτητος ἡ γνώσις τῆς ἀληθείας, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἐνέργεια τόσον τοῦ ἀνδρὸς ὅσον καὶ τῆς γυναίκος ἀποβαίνει ὄχι ὠφέλιμος, ἀλλ' ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ ἀνὴρ εἶναι προωρισμένος νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ποικίλον αὐτοῦ κόπον, ἀλλ' ὁ κόπος αὐτοῦ τότε μόνον ἀποβαίνει ὠφέλιμος καὶ ἡ ἐργασία του καὶ ἡ φυσικὴ καὶ ἡ διανοητικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ τότε μόνον ἀποβαίνουν καρποφόροι, ὅταν ἐκτελῶνται ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ἀγαθοῦ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὅσον προθύμως καὶ ἐὰν ἐργάζεται ὁ ἀνὴρ διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἰδίων του τέρψεων διὰ κενῆς φιλοσοφίας καὶ διὰ κοινωνικῆς ἐργασίας πρὸς ἴδιον ὄφελος, ὁ κόπος αὐτοῦ δὲν θὰ εἶναι καρποφόρος. Θὰ εἶναι καρποφόρος μόνον τότε, ὅταν κατευθύνεται εἰς τὴν μείωσιν τῶν συμφορῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἐνδείας, τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ ψευδοῦς κοινωνικοῦ καθεστώτος.

Τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὸν προορισμὸν τῆς γυναίκος. Ἡ γέννησις, ἡ διατροφή καὶ ἀνατροφή τέκνων θὰ εἶναι ὠφέλιμοι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τότε μόνον, ὅταν ἀνατρέφῃ αὐτὰ οὐχὶ πρὸς ἰδίαν χαρὰν, ἀλλὰ μέλλοντας ὑπηρετας τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν ἡ ἀνατροφή τῶν παιδίων τούτων γίνηται ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθείας καὶ

πρὸς ἀγαθὸν τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα της οὕτως, ὥστε τὰ ἀποβῶσιν ἄριστοι ἄνθρωποι καὶ ἐργάται τοῦ ἀγαθοῦ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἰδανικὴ γυνὴ, κατ' ἐμὲ, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία προσικειωθεῖσα τὰς ἀνωτέρας βλέψεις τῆς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ζῇ, παραδίδεται εἰς τὸν ἑαυτῆς γυναικεῖον ἔμφυτον προορισμὸν, τὴν γέννησιν, τὴν διατροφήν καὶ ἀνατροφήν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρων τέκνων, ἱκανῶν νὰ ἐργάζωνται διὰ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὰς βλέψεις αὐτῆς.

Διὰ τὴν ἀποκτήσιν δὲ ἡ γυνὴ τὰς ἀνωτέρας ταύτας βλέψεις, νομίζω, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη σπουδῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀναγνώσῃ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ νὰ μὴ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτα, πρὸ παντὸς δὲ τὴν καρδίαν.

Ἄλλ' ὅσαι γυναῖκες δὲν ἀπέκτησαν τέκνα, ὅσαι δὲν ἐννιμεύθησαν, ὅσαι εἶναι χῆραι; Αὗται ἄριστα θὰ πράξωσιν, ἐὰν λαμβάνωσι μέρος εἰς τὸν ἀνδρικὸν ποικίλον κόπον. Εἶναι ἀδύνατον ὅμως νὰ μὴ λυπηταί τις βλέπον τοιοῦτον πολῦτιμον ὄργανον, ὡς ἡ γυνὴ, στερούμενον τῆς ἱκανότητος νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν αὐτῇ προσιδιάζοντα μέγαν προορισμὸν.

Τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον, πᾶσα γυνὴ, παύσασα πλέον νὰ γεννᾷ, ἐὰν ἔχῃ ἀκόμη δυνάμεις, προφθάνει νὰ ἀπασχοληθῇ μὲ τὸν ἀνδρικὸν κόπον βοηθοῦσα τὸν ἄνδρα. Ἡ βοήθεια αὕτη τῆς γυναίκος εἶναι πολῦτιμος, ἀλλὰ τὸ νὰ βλέπῃ τις νεαρὰν γυναῖκα, ἑτοιμὴν πρὸς γέννησιν τέκνων, ἀσχολουμένην μὲ ἀνδρικὴν ἐργασίαν, πάντοτε εἶναι καὶ θὰ εἶναι λυπηρόν. Τὸ νὰ βλέπῃ τις τοιαύτην γυναῖκα εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ βλέπῃ εὐφορον γῆν κεκαλυμμένην διὰ χαλίκων, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πλατεῖα περιπάτου. Ἀκόμη λυπηρότερον, διότι ἡ γῆ αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ μόνον ἄρτον, ἡ γυνὴ ὅμως ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ διατίμησις, ἀνώτερον τοῦ ὁποίου οὐδὲν εἶναι—ἄνθρωπον. Καὶ μόνον μία γυνὴ δύναται τοῦτο νὰ πράττῃ.

Μετάφρασις Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

Νοβορωσσία

Η. ΑΚΟΥΡΑΤΕΡ: ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΒΡΑΧΟ

ΗΛΙΟΣ λαμποκοπᾷ στὰ ὕψη τὰ ἀπρόσιτα τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ, ποῦ ἀπλώνεται πέρα ὡς πέτρα χαμογελῶντας γλυκὰ στὸ χρυσοδιαμαντιένιο ἀκτινοβόλημά του.

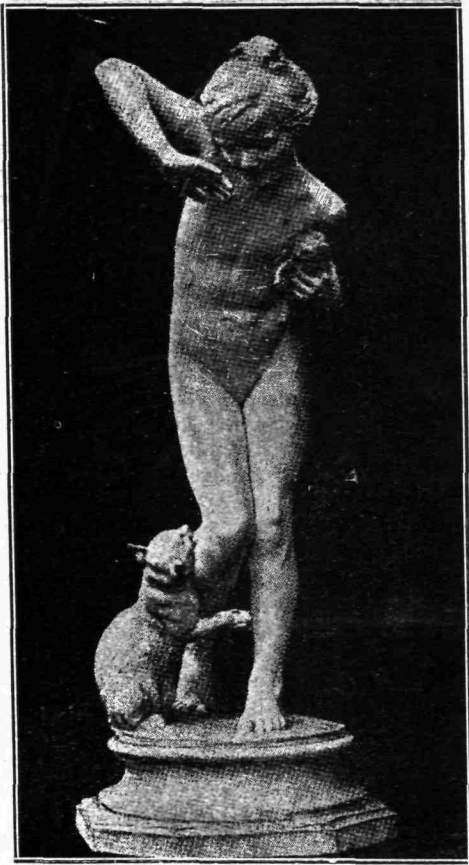
Καὶ σὰν προάγγελοι κῆποις χαρὰς ἡ δυστυχίας περνοῦν τὰ ἄσπρα σύννεφα ἀργὰ· ἀργὰ, μελαγχολικὰ καὶ πικραμένα, γιατί δὲν εἶνε ἐλευθερὰ νὰ ἀκολουθήσουν ὅποιο δρόμο θέλουν—τὰ διώχνει τοῦ ἀέρα ἡ ἀκατανίκητὴ ὁρμή.

Βαθεῖα, κάτω—ἡ ἀπόκρημνη χαράδρα, ἡ σκοτεινὴ καὶ ἀνήσυχη ρεμματιά.

Ἄνήμες' ἀπ' τὰ ἄσπρα στρώματα τοῦ ἀσθέστη ξανοίγει τὸ δρόμο του ὁ μελαγχροινὸς Δουίνας, καὶ τρέχει ὀρηκτικὰ σὰν νὰ γυρεύῃ διεξόδον. Βράχοι, χωρὶς καμμιὰ ζωὴ, ὑψώνονται τριγύρω καὶ παρκαχολουθοῦν μὲ περιέργεια τὸ τρέξιμό τοῦ ποταμοῦ, σὰν πνεύματα ὀρεινά. Τὰ κύματα χτυποιοῦνται, θρηνοῦν, καταβρέχουν μὲ τὰ δάκρυά τους τοὺς πρόποδας τῶν βράχων ζητοῦντα τὴ μυριοπόθητὴ ἐλευθερίαν. Θέλουν νὰ χυθοῦν καὶ νὰ δροσίσουν τὴ ζερὰ γῆ. Μὰ οἱ βράχοι δὲν τὰ νοιώθουν, δὲν συγκινοῦνται· τὰ στήθη τους κανένα αἰσθημα δὲν θερμαίνει, εἶναι κρύα, παγωμένα. Σ' αὐτοὺς εἶναι γνωστὴ μονάχα ἡ ἡσυχία.

Ἐπάνω σ' ἓνα σκληρὸ βράχο, ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανὸ, ὀλομόνυχτῃ εἶνε φυτρωμένη μιὰ χαμηλὴ, φουντωτὴ πεύκη.

Αἱ ρίζες της εἶνε χωμένες βαθεῖα μέσ' στὰ σκ-

D. Binchi

Τὸ γατάκι.

τὴν ποθοῦν αἱ μικρὲς ρίζες καὶ, χωρὶς νὰ κκτωρ-
θώσουν νὰ τὴν βροῦν, ξεψυχοῦν στοῦ βράχου τὰ
πχωμένα σπλάχνα...

Ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ χρυσώνει μὲ τὲς ἀκτίνες
τοῦ τὴν ἐπιφάνει τὸ βράχο. Αἱ ἀκτίνες πι-
γνιδιάρικα χαδεύουν καὶ φιλοῦν τὰ πράσινα κλα-
διὰ τῆς πεύκης. Τὰ προσκκοῦν νὰ ἀνεβοῦν μαζὺ
τοὺς ἀπάνω, στὰ ὕψη ἐκεῖνα ποὺ ἐκτείνονται
πέρα ἀπ' τὰ σύννεφα. Ἐκεῖ αἱ κουθέντες τοὺς δὲ
θάχουν τελειωμὸ καὶ μὲ περιφρόνησι θ' ἀτενίζουν
πρὸς τὴν γῆν, στὴν ὁποίαν ζοῦν τόσα ἀσήμαντα
πλάσματα ποὺ δὲν αἰσθάνονται τὴ παραμικρὴ
ἀνάγκη τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ἐκατοντάδες χρόνια ξανοίγουν αἱ ρίζες τὸ
δρόμο τοὺς μέσα στὸ βράχο, κι' ἐκατοντάδες χρό-
νια ἡ πεύκη προσπαθεῖ νὰ ἀνυψωθῇ. Μὰ ἀπομέ-
νει ἡ ἴδια πάντα, ἀσήμαντη, μικρὴ, γυμμένη...
Παραπονετικὰ ἀντηχεῖ τὸ ψυθῦρισμά της, μὰ ὁ
βράχος δὲν τὴν ἀκούει, δὲν τὴν νοιώθει· σ' αὐτὸν
μονάχα ἡ αἰώνια ἡσυχία εἶναι γνωστή...

Αἰώνια ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανὸ !
Χωρὶς σωτηρίαν, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς διέξοδο !
Ἔτσι ἐπάνω σ' ἓνα βράχο, ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ
στὸν οὐρανὸ περνᾷ κι' ἡ ἄχαρη ζωὴ μου ποτι-
σμένη μόνον μὲ τῆς ἀπογοιτεύσεως τὸ φαρμάκι.

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

ΚΟΡΑΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

σίματα τοῦ βράχου καὶ τὸν κρατοῦν ἀπ' ὅλες τὲς
μεριές καὶ βυζαίνουν τοὺς τελευταίους χυμούς
ἀπ' τὸν πέτρινον ἐκείνον ὄγκον. Μὰ ἓνας πόθος
μυστικὸς τὰς ἔχει κυριευμένες, πόθος στὸν ὁποῖον
συνεκεντρώθη κάθε σκέψις τους, κάθε λογισμὸς
τούς· νὰ βροῦν διέξοδον ἀνάμεσ' ἀπ' τὲς πέτρες,
νὰ φθάσουν ὡς τὴ ρεμματιά, ν' ἀπορροφήσουν ἀπ'
τὸ βάθος ἐκεῖνο τὴ δροσιὰ, νὰ σβύσουν μιὰ φορὰ
τοῦλάχιστον τὴ φλογερὴ δίψα τους καὶ γιὰ λίγο
νὰ ξεχαστοῦν στὰ δροσερὰ νερά.

Μὲ δύναμι, ποὺ δὲν θὰ τὴν περίμενε κανεὶς ἀπ'
αὐτὲς, ἀνοίγουν τὸ δρόμο τοὺς μέσα στὸ βράχο
καὶ τρέχουν κάτω ἀπ' ἐκεῖ ἀκούεται ἡ τσαχλή
τοῦ νεροῦ ποῦναι γιὰ τὲς ρίζες τὸ παιὸ μελωδικὸ
τραγούδι...

Ἐκεῖ στὸ βάθος αἱ περιπλοκάδες ἔχουν σφιχτὰ
ἀγκαλιασμένο τὸ βράχο, ὡμορφα λουλούδια τοῦ
νεροῦ εἶν' ἀνοιγμένα καὶ σκορπίζουν τὸ μεθυστικὸ
ἄρωμά τους, αἱ φουντωτὲς ἱτῆς ψιθυρίζουν καὶ
στὸ ἐλαφρότερο φύσημα τῆς αὔρας, αἱ νεαῖδες
μὲ τὰ ἀγαλματένια κορμιά τους καὶ τὴν ἀφάν-
ταστη ὡμορφιά καὶ χάρι στήνουν χοροὺς μαγι-
κοὺς, καὶ τάηδόνια τονίζουν τὸ παιὸ λιγυρὸ τρα-
γούδι τους... Καὶ παιὸ βαθεῖα εἶν' ἡ ρεμματιά, τοῦ
μεγάλου ποταμοῦ ἢ πηγῇ. Αἰῶνας ὀλόκληρους

Κ. Μαλῆα

Βεδουίνος